

יום ו', י"ט באדר תשע"ז (17 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

נושא זה כמובן מעורר אותנו לחשיבה. מדוע היה צורך בשמירת הלוחות השבורים? מדוע דוקא הלוחות השבורים הונחו בארון שעשה משה ואילו בצלאל זכה שבארוננו יהיו השלמים? ומהו התפקיד המיוחד שהיה לכל אחד מהארונות?

אנו רגילים לומר "לוחות ושברי לוחות מונחים בארון". ביטוי זה בא לומר שאין לזלזל גם בתלמיד חכם שכבר אינו עומד בצלילותו והריהו כשבר כלי, גם ספר תורה שנפסל ראוי לכבוד ולגניזה. אולם נראה שכאן לשמירה בדביקות על הלוחות היתה מטרה אחרת, לא רק לשמור על כבודן, למטרה זו היה מספיק לגונן בצורה מכובדת. מהי אותה מטרה נעלה?

הלוחות שניהם נכתבו בידי הקב"ה. אמנם הבדל אחד היה ביניהם. בלוחות הראשונים גם הם עצמם פוסלו ונעשו על ידי הקב"ה ואילו בלוחות השניים נאמר "פסול לך", גוף הלוחות ביד משה והכתב מכתב א-לוקים. לפני החטא עם ישראל היה במדרגה רוחנית א-לוקית שהיה ראוי ללוחות שכל כולם מעשה הקב"ה,

אולם לאחר החטא נפלו ממדרגה זו וכעת היו זקוקים שהכתב הא-לוקי יתגלם בעולם בלוחות מעשה ידי אנוש. הלוחות הראשונים אמנם שבורים כעת אך הם שייכים למדרגה עליונה יותר, מדרגה אליה איננו ראויים כעת אך היא בהחלט עומדת לנגד עינינו, ואנו מייחלים לאותה שעה בה נשוב ונידבק במדרגה זו. ארון זה הולך לפנינו מרחק 3 ימים, הוא מורה לנו את הדרך, והוא תר לנו ומוביל אותנו אל המנוחה ואל הנחלה.

את המפגש בין משה לצלאל, אותו מפגש המחדד לנו את דמויותיהן השונות והמשלימות, אנו פוגשים ברש"י לפרשת פקודי [שמות ל"ח 22] סביב השאלה אם לבנות קודם את המשכן או את הכלים. משה, איש הא-לוקים, במבטו הרוחני ציווה קודם לבנות את הכלים ואח"כ את המשכן, על פי סדרם וחשיבותם הרוחנית, ואילו בצלאל, איש המעשה, אשר כשמו נמצא בצל א-ל ויודע כיצד לגלם את הרעיונות האלוקיים בתוך המציאות, כיצד לגלות את האור בתוך הצל, או כיצד להצל כדי שיוכלו לראות את האור, בנה קודם את המשכן ולבסוף את הכלים. עתה אנו מבינים מדוע דוקא ארונו של משה הוא המתאים לאותם הלוחות הראשונים שכל כולם שמימיים, ואילו הלוחות השניים מונחים הם בארונו של בצלאל.

כאשר אדם עורך חשבון נפש הוא מצוי בקונפליקט שקשה לפותרו. שאיפותיו גבוהות ונעלות אך כגודל הרצונות כך גודל המרחק שלו ממימושם. כיצד יש לאזן ביניהם? האם להמשיך לשאוף? הרי הפער הגדול בינו לבין השאיפות גורם ליאוש ולתסכול ועלול להפילו מטה מטה. מאידך, כידוע אדם מצליח להשיג חלק משאיפותיו וככל שיגדלו שאיפותיו כך יגדלו גם השגיו והצלחותיו גם אם יהיה רחוק עדיין ממימושם המושלם. אם ישאף לגדולות ישיג חצי משאיפותיו אך אם יסתפק וישאף רק לחציים ישיג רק רבע...

"ה' מַלְךְ גָּאוֹת לִבֶּשׁ לִבֶּשׁ ה' עַז הַתְּאֲזָר אֶף-תִּכּוֹן תִּבְל בַּל-תְּמוּט."

מתוך פרק התהלים [צ"ג] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ששי בשבת

כניסת השבת	(ב"ש): 17 ²⁷	(י-ם): 17 ¹³	(ת"א): 17 ²⁸	(חיפה): 17 ¹⁹
צאת השבת	(ב"ש): 18 ²⁶	(י-ם): 18 ²⁶	(ת"א): 18 ²⁸	(חיפה): 18 ²⁷

פרשת השבוע: **"כִּי תִשָּׂא"** [שמות ל' 11 - ל"ד 35] / **פּוֹר פּוֹרָה** [במדבר י"ט 1-22]

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ונפגעי ישראל

יום ו', י"ט באדר תשע"ז (17 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הפיתרון לכך, ... , נעוץ בהכרה ובהשלמה שאכן קיים פער בין הרצוי למצוי, ופער זה חיובי. על האדם להמשיך לשאוף לגבוהות בלי לוותר על שום חלום, אך במקביל עליו לנהל שני קווים. בנוסף לקו השאיפות ה"חלומיות" עליו למתוח את הקו המעשי - קו המשקף את מצבו הנוכחי ואת השאיפות שהוא מרגיש שהן ברי השגה. כך הוא יוכל להמשיך לחלום ולתת לשאיפות הגבוהות למשוך אותו למעלה, ובמקביל להמשיך במרץ להתקדם בקצב שלו ובמקום שלו בלי ליפול ביאוש אלא אדרבה מתוך עידוד ושמחה.

שני ארונות ליוו ומלווים את עם ישראל במסעם אל הנצח. ארון אחד של בצלאל ובו הלוחות השניים, אותם לוחות שפוסלו ביד אדם, שהילך במרכז המחנה. אך זה עוד לא מספיק. **שברי הלוחות**, הזכר שיש לעם ישראל מאותה מדרגה רוחנית אליה טרם הגיעו, תמיד **נמצא לנגד עיניהם**, נוסע קדימה מרחק שלושה ימים, **מציב חזון ומתווה את הדרך** עד שנזכה להגיע אל המנוחה, מעין עולם הבא, מדרגה שכולה מנוחה.

[מקור]

"ה' מֶלֶךְ גָּאוֹת לְבִשׁ לְבִשׁ ה' עַז הַתְּאָזֵר אֶף-תִּכּוֹן תִּבֵּל בַּל-תִּמּוֹט."

מתוך פרק התהלים [צ"ג] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ששי בשבת

17 ¹⁹ : (חיפה)	17 ²⁸ : (ת"א)	17 ¹³ : (י-ם)	17 ²⁷ : (ב"ש)	כניסת השבת
18 ²⁷ : (חיפה)	18 ²⁸ : (ת"א)	18 ²⁶ : (י-ם)	18 ²⁶ : (ב"ש)	צאת השבת

פרשת השבוע: "כִּי תִשָּׂא" [שמות ל' 11 - ל"ד 35] / פרה [במדבר י"ט 1-22]

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ונפגעי ישראל